

สารบัญ

บทนำ

- ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตคือภาพสะท้อนของใจเรา 15
- แรงจูงใจที่ดีจะนำไปสู่ความสำเร็จ 20
- จิตวิญญาณนักสู้มีต้นกำเนิดจาก “แรงจูงใจที่ดี” 24
- ส่วนลึกสุดของ “จิตใจ” สามารถสื่อสารกับจักรวาลได้ 28
- เป้าหมายของชีวิตคือการขัดเกลาจิตวิญญาณ และทุ่มเทเพื่อผู้อื่น 30

บทที่ 1

สร้างรากฐานชีวิต

- เคล็ดลับอันเรียบง่ายในการอยู่รอด 37
- รู้สึกขอบคุณทั้งยามดีและยามร้าย 40

- เมื่อขอบคุณด้วยความยินดี
“กรรม” ที่ไม่ดีก็จะหายไป 42
- “คำขอบคุณ” ที่ผมใช้พูดในทุกสถานการณ์ 46
- ความเข้มงวดจะกลายเป็นสิ่งมีค่า
เมื่อรู้สึกขอบคุณ 48
- ความถ่อมตัวเป็นเครื่องรางที่ช่วยให้มีชีวิตที่ดี 51
- “หัวใจที่งดงาม” จะช่วยให้ทำเรื่องยาก ๆ
สำเร็จได้อย่างง่ายดาย 54
- เมื่อท้อม่กั้งงาน เรากั้จะเข้าถึ่
“ความจริงของจักรวาล” 57

บทที่ 2

มีแรงจูงใจที่ดี

- ทำไมม่มีแต่ “การเร่ขายถุ่กระดาษ”
ที่เป็นไปอย่างราบรื่น 63
- การทำเพื่อผู้่อื่นคือรากฐานของความสำเรื่ง 66

- เริ่มต้นจากการทำเพื่อคนใกล้ตัว
เท่าที่จะทำได้ 70
- การทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยจิตใจที่เห็นแก่ผู้อื่น
จะทำให้เราได้รับสิ่งดี ๆ ตอบแทน 72
- อย่าเข้าไปเกี่ยวข้องกับคนที่จิตใจไม่ดี 76
- ใช้ความสามารถของตัวเองใน “ทางที่ดี” 79
- จักรวาลมีพลังในการทำลาย
สิ่งที่ยิ่งใหญ่มากเกินไป 82
- เรียนรู้การใช้ชีวิตด้วย “ความพอดี”
จากโลกธรรมชาติ 85
- ลดกิเลสและสร้างอารยธรรม
บนฐานของการเห็นแก่ผู้อื่น 88
- ความมั่งคั่งและความสามารถที่ได้รับจากสวรรค์
จะกลับคืนสู่สังคัม 90

บทที่ 3

ประสบความสำเร็จได้ ด้วยหัวใจที่เข้มแข็ง

- ถ้าคิดว่า “ทำได้” ก็จะได้จริง ๆ 97
- เคล็ดลับที่ช่วยให้พัฒนาสิ่งต่าง ๆ
ได้สำเร็จคือ “การไม่ยอมแพ้” 99
- หัวใจที่ไม่ยอมแพ้ทำให้ธุรกิจอัญมณี
ประสบความสำเร็จ 103
- “พลังความคิด” อันแรงกล้าคือจุดเริ่มต้น
ของความก้าวหน้าทางอารยธรรม 106
- เป้าหมายที่ตั้งไว้สูงจะกลายเป็นจริงได้
ก็ต่อเมื่อมีความคิดร่วมกัน 109
- ก้าวแรกของการฟื้นฟูกิจการคือการปรับวิธีคิด 112
- เมื่อจิตใจของพนักงานเปลี่ยนแปลงไป
บริษัทก็จะเปลี่ยนไปอย่างน่าทึ่ง 115
- พลังของความตั้งใจที่แน่วแน่
จะช่วยพลิกฟื้นบริษัทได้ 118
- หากเดินหน้าด้วยความเชื่อมั่นในอนาคต
ก็จะได้ยิน “เสียงกระซิบของพระเจ้า” 121

บทที่ 4

ยึดมั่นในความถูกต้อง

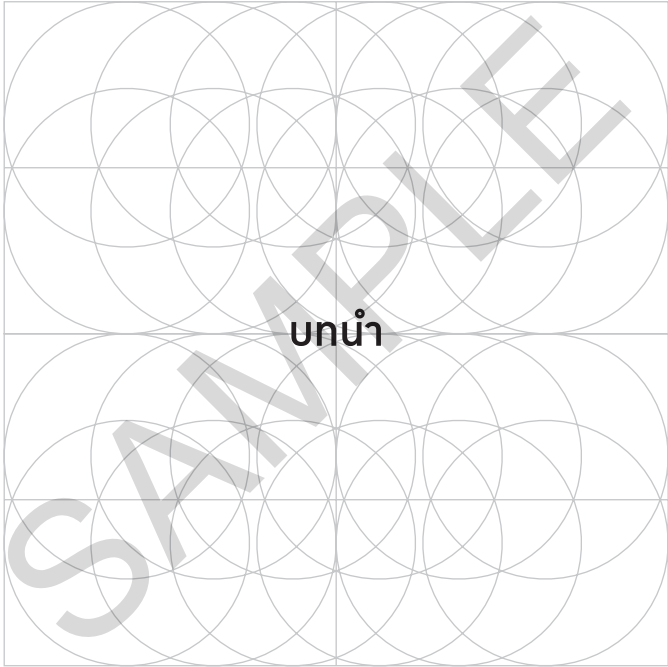
- สองนิสัยอันแตกต่างที่สืบทอดมาจากพ่อแม่ 127
- เรียนรู้ความสำคัญของการยึดมั่น
ใน “ความถูกต้อง” จากพ่อแม่ 130
- จงมุ่งหน้าไปบนเส้นทางที่ถูกต้อง
แม้ต้องเผชิญกับอุปสรรคก็ตาม 132
- การใช้ชีวิตบนความถูกต้องย่อมทำให้
เราพบเจอกับความยากลำบาก 135
- เมื่อผมในวัยหนุ่มเดินไปบนเส้นทาง
ที่ตัวเองเชื่อมั่นอย่างหมดใจ 138
- ยึดถือ “ความถูกต้องสำหรับมนุษย์”
เป็นพื้นฐานในการบริหาร 141
- ตัดสินใจโดยใช้เกณฑ์เรื่อง “ความถูกต้อง
สำหรับมนุษย์” แทนเรื่องกำไรขาดทุน 143
- “จิตวิญญาณ” ช่วยให้เห็นใจได้อย่างถูกต้อง 146
- ตัดสินใจด้วยจิตแท้ซึ่งเป็นแก่นกลาง
ของจิตวิญญาณ 149
- เมื่อเข้าถึงจิตแท้ก็จะเข้าใจความจริงทั้งหมดทันที 151

บทที่ 5

บ่มเพาะพื้นฐานจิตใจ ที่งดงาม

- จิตวิญญาณของเด็ก
ไม่ได้งดงามเสมอไป 157
- พิจารณาความเหมาะสมในการ
เป็นผู้นำจาก “พื้นฐานจิตใจ” 159
- สิ่งที่กำหนดท่าทีขององค์กรคือใจของผู้นำ 161
- ถ้าไม่พัฒนาตัวตนให้ดีขึ้น
ก็จะไม่สามารถโน้มน้าวใจคนอื่นได้ 164
- หมั่นดูแลจิตใจของตัวเองอยู่เสมอ 167
- นักปรัชญาที่สอนว่าใจเปลี่ยนแปลงชีวิตได้ 171
- เรื่องมหัศจรรย์ต่าง ๆ ที่เกิดจากพลังของใจ 174
- เมื่อใกล้เข้าถึงจิตแท้ก็จะเริ่มมองเห็น
ความจริงอย่างที่ควรเป็น 178
- การพบกับ “อาจารย์แห่งโชคชะตา”
ทำให้ชีวิตเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง 181

• คำพูดของอาจารย์ผู้มีพระคุณ คือสิ่งที่ช่วยนำทางชีวิต	184
• ภรรยาผู้คอยค้ำจุนชีวิตผม	188
• ประสบความสำเร็จอย่างทุกวันนี้ได้ เพราะครอบครัว	191
• ทุกสิ่งเริ่มต้นที่ใจ และจบลงที่ใจ	193
ประวัติผู้เขียน	197

ບຸກຄົນ

SAMPLE

ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิต คือภาพสะท้อนของใจเรา

เมื่อผมย้อนมองชีวิตกว่า 80 ปีที่ผ่านมา และนึก
ทบทวนเส้นทางการเป็นผู้บริหารกว่าครึ่งศตวรรษ ผมพบว่า
เรื่องสำคัญที่ผมอยากบอกกับผู้คนมากมายในตอนนี้มีเพียง
เรื่องเดียวคือ “หัวใจกำหนดทุกสิ่ง”

เหตุการณ์ทุกอย่างที่เกิดขึ้นในชีวิตล้วนเป็นสิ่งที่หัวใจ
ดึงดูดเข้ามา มันจะเกิดขึ้นอย่างคมชัดตั้งใจคิดเหมือนใช้
เครื่องโปรเจกเตอร์ฉายภาพออกมา

นี่คือกฎตายตัวที่ขับเคลื่อนสังคม และเป็นสัจธรรม
ของทุกสิ่งโดยไม่มีข้อยกเว้นครับ

ดังนั้น ปัจจัยที่สำคัญที่สุดในการกำหนดชีวิตของเราก็คือ เรารวดภาพอะไรไว้ในใจ ยึดถือความคิดแบบไหน และวางตัวอย่างไร นี่ไม่ใช่หลักจิตวิทยาหรือหลักการดำเนินชีวิต แต่เป็นความจริงที่ว่าหัวใจสร้างความเป็นจริงของตัวเราและขับเคลื่อนชีวิตของเรา

ผมตระหนักถึงเรื่อง “หัวใจ” เป็นครั้งแรกตอนเรียนอยู่ชั้นประถมครับ ตอนนั้นผมต้องใช้ชีวิตต่อสู้กับโรคร้ายเนื่องจากป่วยเป็นวัณโรคปอดระยะเริ่มต้น สำหรับผมในวัยเด็ก นั้นเป็นประสบการณ์อันน่าพร่นพรึง ซึ่งทำให้ผมรู้สึกเหมือนกับได้ชะโงกมองลงไปในห้องน้ำแห่งความตายที่ทั้งลึกและมีมืด

ที่เมืองคาโงชิมะซึ่งเป็นบ้านเกิดของผม อาสามคนของผมเสียชีวิตด้วยวัณโรค ดูเหมือนว่าครอบครัวของผมเป็นที่ขึ้นขอบของวัณโรคเสียเหลือเกิน ตอนนั้นผมกลัวติดโรคมาก เมื่อต้องเดินผ่านคุณอาที่ป่วยเป็นวัณโรคและนอนชมอยู่ ผมจะเอามือบีบจมูกแล้วรีบวิ่งผ่านไปครับ

พ่อของผมคงเตรียมใจไว้แล้วว่าคนที่จะดูแลญาติพี่น้องได้มีแค่ตัวเองเท่านั้น จึงอุทิศตัวดูแลคนป่วยอย่างเต็มที่โดยไม่หวังเกรงว่าจะติดเชื้อแม้แต่น้อย ส่วนพี่ชายของผมคิดว่าวัณโรคไม่ใช่โรคที่ติดกันได้ง่ายตายขนาดนั้น จึงไม่กังวลเลยสักนิด

สุดท้ายแล้วพ่อกับพี่ชายของผมก็แข็งแรงดี ทว่ามีเพียงผมคนเดียวที่ติดโรคร้าย ในแต่ละวันผมได้แต่นอนชมอยู่บนเตียงด้วยอารมณ์เศร้าซึมพลางหวาดกลัวความตายที่กระชั้นเข้ามาทุกขณะ

ตอนนั้นคุณป้าที่อยู่ข้างบ้านเห็นสภาพผมแล้วคงอดสงสารไม่ได้ จึงให้ผมยืมหนังสือมาเล่มหนึ่ง ในนั้นมีข้อความหนึ่งเขียนไว้ว่า

“เคราะห์ร้ายต่าง ๆ เกิดขึ้นจากแรงดึงดูดของหัวใจ หากหัวใจของเราไม่เรียกหา มันย่อมไม่ย่างกรายเข้าใกล้อย่างแน่นอน”

ผมเห็นด้วยกับข้อความดังกล่าวครับ เห็นได้จากพ่อที่ดูแลคนป่วยอย่างเต็มกำลังโดยไม่หวั่นกลัวต่อโรค และสุดท้ายก็ไม่ติดเชื้อ ส่วนพี่ชายที่ใช้ชีวิตตามปกติโดยไม่กังวลเรื่องโรคร้ายก็ไม่ติดเชื้อเช่นกัน มีเพียงผมที่กลัวว่าจะติดเชื้อรังเกียจ และพยายามหลีกเลี่ยง จึงกลายเป็นว่าผมดึงดูดโรคร้ายเข้าหาตัวเอง

“หัวใจ” สร้างทุกสิ่งทุกอย่างขึ้นมา บทเรียนที่ผมได้รับในครั้งนั้นได้กลายเป็นหลักคิดสำคัญที่ส่งผลกระทบต่ออย่างมากต่อชีวิตของผมในเวลาต่อมา แต่ตอนนั้นผมยังเด็ก จึงยังไม่เข้าใจอย่างถ่องแท้ ชีวิตของผมเลยไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมมากนัก

หลังจากนั้นตั้งแต่ช่วงวัยเด็กจนกระทั่งเข้าสู่วัยทำงาน ชีวิตของผมต้องประสบกับความท้อแท้ ความเจ็บปวด และความผิดหวังอยู่เสมอ ผมสอบเข้าเรียนมัธยมต้นไม่ติดถึงสองครั้ง ถึงจะสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้แต่ก็ไม่ใช่มหาวิทยาลัยที่อยากเรียน อีกทั้งผลการสอบคัดเลือกเข้าทำงานก็ไม่ใช่อย่างที่หวังไว้ ผมสงสัยว่าทำไมมีแต่ตัวเองที่ชีวิตไม่ราบรื่น และรู้สึกสิ้นหวังว่าไม่ว่าทำอะไรก็คงล้มเหลวไปหมดทุกอย่าง ส่งผลให้ผมใช้ชีวิตในแต่ละวันด้วยความรู้สึกหม่นหมอง

แต่หลังจากผมเรียนจบมหาวิทยาลัยและเข้าทำงานในบริษัทเซรามิกแห่งหนึ่งในเกียวโต ชีวิตของผมก็เกิดความเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ขึ้น

ตอนนั้นเป็นช่วงที่หางานยากเนื่องจากภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ แต่ด้วยการแนะนำของอาจารย์ที่มหาวิทยาลัย ผมจึงได้เข้าทำงานในบริษัทดังกล่าว อย่างไรก็ตาม พอได้เข้าไปทำงานจริง ผมพบว่าบริษัทกำลังอยู่ในสถานการณ์ย่ำแย่ และจวนล้มละลายจนธนาคารต้องเข้ามาดูแล

เพื่อนร่วมงานที่เข้ามาทำงานพร้อมกับผมทยอยกันลาออกทีละคนสองคน จนกระทั่งเหลือผมอยู่คนเดียว

ผมหลีกหนีไปไหนไม่ได้ จึงเปลี่ยนทัศนคติมาเผชิญหน้ากับงานแทนครับ

ผมตัดสินใจอย่างแน่วแน่ว่า ไม่ว่าสภาพแวดล้อมจะเลวร้ายสักแค่ไหน ผมก็จะอดทนทำงานอย่างเต็มที่พร้อมทั้งทุ่มเทให้กับการวิจัยและพัฒนาโดยเก็บตัวอยู่ในห้องวิจัยแทบทั้งวัน

เมื่อผลลัพธ์เริ่มปรากฏให้เห็น ผมก็เริ่มได้รับการยอมรับจากคนรอบข้าง มันทำให้ผมรู้สึกภูมิใจกับสิ่งที่ทำและมุ่งมั่นกับการวิจัยมากขึ้น สิ่งที่น่าสนใจก็คือ ผมสามารถสร้างผลลัพธ์ที่ดียิ่งขึ้นได้ เมื่อวงจรที่ดีเช่นนั้นเกิดขึ้นสุดท้ายผมก็สามารถสังเคราะห์เซรามิกเนื้อละเอียดได้สำเร็จเป็นคนแรกของญี่ปุ่น

ที่ผมประสบความสำเร็จไม่ใช่เพราะความสามารถของผมพัฒนาขึ้น หรือได้อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีรอบคอบ ผมแค่ปรับเปลี่ยนทัศนคติและจิตใจ สถานการณ์รอบตัวผมก็เปลี่ยนแปลงไปอย่างสิ้นเชิง

ชีวิตคือสิ่งที่หัวใจถักทอขึ้นมา จึงกล่าวได้ว่าเหตุการณ์ทุกอย่างที่จะเกิดขึ้นในวันข้างหน้าเป็นสิ่งที่หัวใจของเราดึงดูดเข้ามา เมื่อมาถึงตอนนี้ผมก็เข้าใจกฎที่ผมได้ค้นพบตอนเป็นเด็ก และติดตรึงมันไว้ในใจโดยยึดถือเป็น “สัจธรรม” ในการดำเนินชีวิตครับ

แรงจูงใจที่ดีจะนำไปสู่ความสำเร็จ

นับตั้งแต่นั้นมาผมก็ศึกษาเกี่ยวกับ “หัวใจ” อยู่เสมอ และใช้เวลาในแต่ละวันถามตัวเองว่ามีสภาพจิตใจอย่างไร

การถามว่ามีสภาพจิตใจอย่างไรก็เหมือนกับการถามว่าจะใช้ชีวิตอย่างไรครับ เพราะสิ่งที่เรารวดภาพไว้ในใจจะเป็นตัวกำหนดว่าเราจะใช้ชีวิตอย่างไรนั่นเอง

คนที่มีจิตใจสะอาดบริสุทธิ์ย่อมมีชีวิตที่มั่นคงและยอดเยี่ยม

ในทางกลับกัน คนที่มีจิตใจหยาบช้า ใจคอคับแคบ โดยเอาตัวรอดคนเดียว และถึงขั้นทำลายคนอื่นเพื่อผลประโยชน์ส่วนตนนั้น แม้จะประสบความสำเร็จ แต่ไม่นานชีวิตก็จะตกต่ำลงครับ

สำหรับคนที่โอดครวญว่าแม้จะพยายามอย่างเหน็ดเหนื่อยสักแค่ไหน แต่ชีวิตก็ไม่ดีขึ้นเลย สิ่งแรกที่คุณควรทำคือ มองลึกเข้าไปในใจของตัวเอง แล้วถามว่าตอนนี้มีจิตใจที่ดีแล้วหรือยัง

จิตใจอันงดงามและสูงส่งที่เราพึงมี ได้แก่ จิตใจอันอ่อนโยนที่เห็นอกเห็นใจผู้อื่น และปรารถนาที่จะทำเพื่อผู้อื่นแม้บางครั้งตัวเองต้องเป็นฝ่ายเสียสละก็ตาม ในศาสนาพุทธเรียกสภาพจิตใจเช่นนั้นว่า “เมตตากุณฺดา” หรือก็คือ การเห็นแก่ผู้อื่นนั่นเอง

เมื่อเราทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยแรงจูงใจที่มาจากจิตใจที่เห็นแก่ผู้อื่น โอกาสประสบความสำเร็จจะเพิ่มสูงขึ้น และบางครั้งก็สามารถสร้างผลลัพธ์ได้ยอดเยี่ยมเกินกว่าที่คาดหวังไว้มาก

ไม่ว่าจะเป็นตอนก่อตั้งธุรกิจหรือตอนเริ่มทำอะไรใหม่ ๆ ผมจะเริ่มจากคิดว่าสิ่งนั้นเป็นประโยชน์กับผู้คนหรือเปล่า และมันเป็นการเห็นแก่ผู้อื่นไหม จากนั้นสิ่งที่ผมมั่นใจว่ามาจาก “แรงจูงใจที่ดี” และตั้งอยู่บนฐานของการเห็นแก่ผู้อื่นจะได้ผลลัพธ์ที่ดีที่สุดเสมอครับ

ผมขอยกตัวอย่างเหตุการณ์ตอนก่อตั้งบริษัทดีดีไอ (Daini Denden) นะครับ ตอนนั้นแม่ในญี่ปุ่นจะสามารถทำธุรกิจโทรคมนาคมอย่างเสรีได้แล้ว แต่การแข่งขันกับบริษัทยักษ์ใหญ่อย่างเอ็นทีที (Nippon Telegraph and Telephone Corporation) ที่เคยผูกขาดธุรกิจนี้มาโดยตลอดถือเป็นเรื่องที่เสี่ยงอันตรายและบ้าบิ่นมากทีเดียว

ช่วงครึ่งปีก่อนก่อตั้งธุรกิจนี้ ทุกคืนก่อนนอนผมจะเพียรถามใจตัวเองซ้ำไปซ้ำมาว่า การริเริ่มทำธุรกิจโทรคมนาคมมีที่มาจากจิตใจที่ติงามอย่างแท้จริงและเป็นความคิดที่บริสุทธิ์เที่ยงธรรมใช่หรือไม่ ไม่ใช่เพราะเห็นแก่ตัวใช่หรือเปล่า

เมื่อผมมั่นใจแล้วว่า “ฉันไม่ได้เห็นแก่ตัวจริง ๆ และมีแรงจูงใจที่ดี” ผมจึงตัดสินใจทำธุรกิจนี้ครับ

ในช่วงแรกเมื่อเปรียบเทียบกับอีกสองบริษัทที่เข้ามา
ร่วมวงทำธุรกิจเดียวกัน ดีดีไอถูกมองว่าเสียเปรียบอย่างมาก
แต่หลังจากเริ่มดำเนินธุรกิจแล้ว บริษัทดีดีไอกลับทำผลงาน
ได้ดีที่สุดในบรรดาสามบริษัท

ต่อมาภายหลังบริษัทดีดีไอได้ควบรวมกิจการกับ
บริษัทเคดีดี (Kokusai Denshin Denwa) และบริษัท
ไอดีโอ (Nippon Idou Tsushin Corporation) แล้วเปลี่ยน
ชื่อบริษัทเป็นเคดีดีไอ (KDDI Corporation) พร้อมทั้ง
เติบโตเป็นผู้ให้บริการด้านโทรคมนาคมรายใหญ่ของญี่ปุ่น
เหมือนเช่นทุกวันนี้

ตอนที่ผมถูกทาบทามให้ดำรงตำแหน่งประธาน
กรรมการเพื่อฟื้นฟูสายการบินเจแปนแอร์ไลน์ (JAL) ที่
บริหารงานล้มเหลวในอีกหลายปีต่อมาก็เช่นกันครับ

ตอนแรกที่ได้พูดคุยกับตัวแทนของรัฐบาลและองค์กร
ความร่วมมือเพื่อพลิกฟื้นกิจการของญี่ปุ่น (Enterprise
Turnaround Initiative Corporation of Japan) ผมได้ปฏิเสธ
ไปหลายครั้งโดยให้เหตุผลว่าผมอายุมากแล้ว อีกทั้งไม่ใช่
ผู้เชี่ยวชาญเรื่องธุรกิจสายการบิน แต่เมื่อถูกขอร้องถึง
สามครั้ง ผมก็กลับมาคิดทบทวนว่างานนั้นมีความหมาย
ต่อสังคมอย่างไร และมี “แรงจูงใจที่ดี” หรือไม่

สุดท้ายผมก็เล็งเห็นว่างานนั้นมีความหมายสำคัญ
3 ประการดังนี้